

Els Llansa tenen un origen llunyà, pels finals del segle XIV. Eren temps de grandesa de Catalunya, regnava Pere el Gran, fill d'En Jaume i s'obrien els camins de la Mediterrània. Els pocs anys de regnat foren intensos. L'esperit anti-francès de les Vespres Sicilianes i el parentiu de la reina D.ª Constança de Suàvia amb el vençut i decapitat darrer rei de Sicília, reclamant drets de la seva esposa, donaren peu a En Pere a desembarcar a l'illa. L'almirall Roger de Llúria fou sempre servent fidel i generalment victoriós, en vida i en mort. La petita urna que guarda les seves despulles segueix sota l'enorme taüt on reposa el seu Rei, a Santes Creus. En la conquesta i en les seves guerres, el primer Llansa, en Conrad de Llansa, creix junt a Roger, i el nom és llargament esmentat.

Les guerres els donaren honors, recompenses i títols nobiliaris, que mantingueren i engrandiren. Els dominis de la casa s'estengueren per àmplies zones del Vallès, Oriental i Occidental, i Barcelonès. Resta Can Feu, fins fa pocs anys també Can Coll, on s'hi guardaven els Cossos Sants, destruïts a la guerra, terme de Lliçà d'Avall, Can Feu de Sabadell, i altres.

Entroncaments amb altres famílies de la noblesa. Un comte de Centelles, fradistern dels Llansa, casà amb la Duquesa de Solferino, quin palau és avui encara al barri vell de Barcelona, darrera l'Ajuntament. Un duc de Solferino portà els noms de Llansa i Pignatelli, fou carlí i un dels caps a Catalunya.

Conegut per la gent vella d'ací, D. Ignasi de Llansa i Montoliu, recordat per la distinció, senzillesa i altruïsmes, mecenes i ajut de diversos centres religiosos i socials, entre ells la Institució Casa Nostra, una comunitat de religioses de la província de Girona, prop Banyoles, essent Superiora la germana Magdalena Aulina.

Poc he pogut saber dels darrers temps. D. Ignasi morí el 20 de gener de 1979. El seu pare fou D. Carles de Llansa i Carballo. Dit D. Ignasi deixà diversos fills, les finques serien diversament heretades i l'actual, o un dels actuals propietaris de Can Feu, és D. Francesc Xavier.

La família Llansa viu a Madrid, de molts anys. Un retard meu ha fet que no pugui tenir més dades que sens dubte m'enviaran, ja que la distància i les absències d'aquests senyors han retrassat la informació. Informació que, quan la tingui, procuraré incloure en propers tractats.

— — —

En arribar a Can Feu impressiona la verdor i la verneda que omple el sot del torrent i els grans arbres que voregen el camí que s'estreny. El plataner, els lledoners centenaris, de soques amplíssimes, d'on altre temps en sortirien les forques de tot el veïnat.

La portalada del barri coneix centúries, la pedra és gastada i un carener protegeix la porta, i junt, un cobert suportat per columnes.

El barri és ample, la façana al front, cara migdia i, als costats, depen-